

komne tidligere, navnlig fra det ærede 1ste Medlem for 8de Kredts (N. B. Breinholt), som jeg synes trænge til nogen Forklaring eller i alt Fald ikke bør staa uimodsagte. Det ærede Medlem talte, som om der var et grundlovmæssigt Forhold mellem Landstingets Medlemsantal og Folketingets Medlemsantal, men det er der jo slet ikke. Landstingets Medlemsantal er 66, men om Folketingets Medlemsantal bestemmer Grundlovens § 32, at det skal være som 1:16,000 Indbyggere. Der er altsaa slet ingen grundlovmæssig Proportion mellem de to Ting's Medlemsantal, og det nytter ikke at gaa tilbage til Forsfatningen for Fællesmonarkiet, og sige, at der var Tallene 83 og 132, hvilket skulde svare til 66 og 102, hvad der rimeligvis er fuldstændig tilfældigt. Hvad der forekommer mig at være af mest Interesse, er den Betydning, som de Herrer, navnlig med Hensyn til en Prægravation for Landstinget, tillægge den Omstændighed, at Folketinget faar flere Medlemmer. Selv om de Herrer ville etablere den Regel, som de for Resten ikke kunne paabise Himmelen for noget Steds, at Folketingets Medlemsantal skal være det dobbelte af Landstingets, vil Forholdet, efterhaanden som Tallene stige, blive mere og mere ufordelagtigt for Landstinget. Jeg antager, at de Herrer sigte til det vistnok meget sjældent og maaste aldrig indtrædende Tilfælde, at begge Ting skulde træde sammen i en forenet Rigsdag, og at man saa vil sige, at Landstingets Medlemmer vilde være ilde stillede ved en Forøgelse af Folketingsmedlemmernes Antal, idet de derved risikerede at blive overstemte, men det Argument er galt, og det er der vist ikke taget Hensyn til. Maaste kunne de sige, at naar der kommer saa mange Folketingsmænd, bliver det en saa dygtig og klog Forsamling, at vi, som ere indskrænkede til 66, ikke kunne tage Kampen op mod Folketinget, men de Herrer gøre jo akkurat den modsatte Betragtning gældende. De sige, at det er en Ulykke for Folketinget at faa saa mange Medlemmer, at det vil spolere Forhandlingerne. Naar det ærede Medlem for 10de Kredts (Wojfen) siger, at der rundt omkring er en Folkestemning — det ærede Medlem har saa meget med Folkestemningen at gøre — imod at Folketinget faar saa mange Medlemmer, saa siger jeg, at naar man endelig vil stille sig paa et egoistisk Landstingsstandpunkt, saa lad os glæde os over de mange Folketingsmænd og give Folketinget saa mange Medlemmer, vi kunne. Altsaa denne Lovgivningspolitiske Betragtning, anstillet ud fra et specifikt Landstingsstandpunkt, tror jeg ikke, at der er noget ved. Hvad Bægt eller Betydning, det kan

have for os, at Folketingets Medlemsantal ikke er 137 men 102 har jeg aldrig kunnet forstaa.

Steffensen: Jeg skal blot gøre en enkelt Bemærkning. Den sidste ærede Tale fremhævede, at min Udtalelse ikke var en Fortolkning men kun en Lovgivningspolitisk Betragtning. Dertil skal jeg svare: jo den er noget mere end en Lovgivningspolitisk Betragtning, thi der ligger deri det effektive, det rent faktiske, det realistiske, om det ærede Medlem hellere vil kalde det saaledes, at dette Ting har en Magtstilling i dette Spørgsmaal, idet vi kunne sige, og det er det, jeg vil have pointeret: ja, vel skal Forholdet være 1 til 16,000, men vi ere ikke pligtige til at gaa ind derpaa under ethvert Bilskaar, idet der nemlig er Tilfælde, hvor det vil være rigtigt, at vi forlange, at det forelægges Beslutningerne gennem Spørgsmaalet om en Grundlovsforandring. Det er noget fuldstændig realistisk. Denne Betragtning er ikke Lovgivningspolitisk. Til Lovgivningspolitisk henregner jeg kun — og deri antager jeg, at det ærede Medlem er enig med mig — saadanne Betragtninger, der fortjene at komme under Overvejelse, naar der er Tale om at give en ny Lov; men her er der Tale om Anvendelse af den gældende Lov. Det ærede Medlem spurgte, hvad Ulykke vi saa i, at Folketinget voksede, det ødelagde kun sig selv derved. Jeg hylder fuldstændig den Betragtning, og hvis det kun kom an paa min Mening i det Spørgsmaal, maa Folketinget gerne faa 210 Medlemmer, om saa skulde være, thi jeg er ganske sikker paa, at det ikke vilde vinde det allerfjerneste derved. Men det er slet ikke det, det har drejet sig om for mig, naar jeg har bedt om Ordet. Det har blot drejet sig om at faa dette slaaet fast, hvorledes vi ere stillede med Hensyn til Forstaaelsen af Grundlovens § 32. Man maa ikke rive den ud af sin Forbindelse og saa uden videre komme og sige, hvor meget end Folketinget vokser, ere de Herrer i Landstinget pligtige til at give deres Samtykke dertil. Det kan gerne være, at naar det kommer til Sagen, naar der kommer en Oplosning og vi skulle til at forandre Grundloven, vi her i Landstinget saa sige: lad os hellere fordoble Tallet med det samme; saa kan det blive ved det, saaledes at der bliver 204 Medlemmer i Folketinget. Det kan godt være, jeg ved det ikke og lægger ingen Bægt derpaa, men jeg hævder blot, at man ikke har Lov til at sige: dette her er grundlovsstridigt, men de 137 er det rette grundlov-